

FÖRORD

EN BÄTTRE VÄG FRAMÅT

Fram till helt nyligen var jag stark motståndare till att skriva den här boken. Vid ett samtal med min förläggare förra våren förklarade jag klart och tydligt att jag aldrig ville skriva en bok om jihad, därför att ämnet är så laddat att bara man för det på tal undrar folk vad man har för avsikter. Så var det, trots att jag på grund av min muslimska uppväxt har fått hundratals frågor om hur fredliga amerikanska muslimer är mot bakgrund av det radikala islam. För att vara genomgående tydlig med mitt budskap och mina avsikter, hade jag bestämt mig för att besvara den sortens frågor i enskilda samtal i stället för att ge ut en bok i ämnet.

Men för sju veckor sedan, den 13 november 2015, iscensatte terrorister ett samordnat angrepp mot Paris. Detta fick västvärlden att vackla på ett sätt som jag inte hade sett sedan bombningarna i London tio år tidigare, den 7 juli 2005. Jihad hade slagit till igen i vår omedelbara närhet, och frågan om islams förhållande till fred och våld stod i förgrunden i det allmänna medvetandet.

Frågan blir ännu mer trängande av att närmare 4,6 miljoner syriska flyktingar hoppas få en fristad i väst. Barmhärtigheten manar oss att öppna våra dörrar, medan förnuftet

manar oss att vara försiktiga. Hur ser man skillnad på en syrisk flykting som flyr undan ISIS och en hemlig agent som infiltrerar väst för deras räkning? Skulle det kunna vara så att vi samtidigt som vi räddar oskyldiga främlingar utsätter våra egna oskyldiga för fara?

Det var mitt uppe i denna livliga debatt som USA upplevde sin dödligaste terroristattack sedan den 11 september 2001, nämligen dödsskjutningarna i staden San Bernardino i Kalifornien den 2 december 2015. Allmänhetens oro för islam sköt i höjden, rent av högre än 2001 enligt min egen bedömning. Det var då jag började tänka på hur skyddade mina föräldrar och släktingar egentligen var från eventuella hämndaktioner. Jag började till och med tänka på min egen säkerhet, eftersom frustrationen mot det radikala islam hade nått kokpunkten och man tittade misstänksamt på varenda kotte som ens påminde om en muslim.

När krutröken hade lagt sig och det stod klart att en av förövarna var invandrare, intog den amerikanska presidentkandidaten Donald Trump sin ståndpunkt. Han hade redan föreslagit att regeringen skulle upprätta ett register över syriska flyktingar, men den 7 december föreslog han ännu strängare åtgärder, nämligen ett tillfälligt stopp för all muslimsk invandring. Svårigheten att skilja mellan radikala muslimer och fredliga muslimer hade än en gång hamnat i rampljuset. Många upprörda amerikaner tog ställning mot Trumps förslag, däribland jag själv.

En annan upprörd amerikan, en lärare vid Wheaton College, beslöt sig för att visa sin solidaritet med muslimer genom att klä sig i slöja och tillkännage sitt stöd för muslimer, som enligt henne "tillber samma Gud" som kristna. Den 15 december gav Wheaton henne tjänstledigt utan lön för att hon skulle fundera över om hennes synsätt stämde teologiskt

överens med universitetets synsätt. Allmänhetens reaktioner gick starkt isär, alltifrån gillande kommentarer till fördömanden om intolerans, och många av de röster som hördes var varken tydliga eller kärleksfulla.

Jag ägnade juldagen åt att skriva ett bloggsvar med rubriken "Tillber muslimer och kristna samma Gud?", som senare i utökad version kom att utgöra fråga 13 i den här boken. Det gensvar som jag fick bekräftade en gryende misstanke hos mig: Det råder alldeles för mycket förvirring, för mycket missriktad ilska, för mycket felaktig information, för lite balans och för lite nåd för att jag ska kunna hålla mig tyst längre.

De flesta reaktioner jag har sett på den befintliga krisen går starkt isär. Antingen avfärdar man det våldsamma jihad som ovidkommande för islam eller också hävdar man att alla muslimer bör behandlas som tänkbara hot. I den här boken hoppas jag kunna klarlägga både hur det våldsamma jihad inom islam ser ut och hur ett barmhärtigt förhållningssätt till våra muslimska medmänniskor kan se ut.

Året 2015 avslutades med en rubrik i dagstidningen *USA Today*: "Världen i beredskap på nyårsafton". Jag kunde inte låta bli att se den aningen oklara och oroväckande rubriken som betecknande för hela året. Den första nyheten jag läste 2016 handlade om en masskjutning i Tel Aviv, där gärningsmannen med ett leende på läpparna och Koranen liggande i ryggsäcken utan minsta urskillning sköt rakt in i en bar. Det här året blir avgörande för amerikansk politik, och jag hyser inga tvivel om att åsikterna kommer att gå ännu mer isär – inte minst därför att terrorattackerna kanske också kommer att öka. Men det står människoliv på spel, och vi måste akta oss för hur vi reagerar. Jag kan inte låtsas vara opartisk. Blundar jag för det våldsamma jihad utsätter jag mitt land för

livsfara, men reagerar jag med fruktan utsätter jag i stället min muslimska familj för livsfara.

Det finns en bättre väg framåt, en väg som framhåller både sanning och barmhärtighet. Jag ber att det är vad du ska mötas av i den här boken.